

Sygn. akt II K 691/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy w Otwocku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Kamila Różańska

Protokolant: Karolina Sieńkowska

po rozpoznaniu dnia 9 czerwca 2016, 12 września 2016, 17 października 2016, 7 listopada 2016 roku

sprawy M. J. (2) z d. K., c. H. i D. z d. S., ur. (...) w O.,

oskarżonej o to, że:

I. w dniu 27 czerwca 2013 roku w O. województwa (...), posłużyła się jako autentyczną uprzednio sfalszowaną poprzez podrobienie podpisu T. J. umową sprzedaży samochodu m-ki N. (...) nr rej. (...),

tj. o czyn określony w art. 270 § 1 k.k.

II. w dniu 27 czerwca 2013 roku w O. województwa (...), przywłaszczyła sobie pieniądze w kwocie 16.000 złotych pochodzących ze sprzedaży samochodu m-ki N. (...) nr rej. (...) na szkodę T. J.,

tj. o czyn określony w art. 284 § 1 k.k.

orzeka:

1. oskarżoną M. J. (2) w ramach zarzucanego jej w pkt. I a/o czynu uznaje za winną tego, że w dniu 27 czerwca 2013 roku w O. woj. (...), posłużyła się jako autentyczną uprzednio podrobioną umową sprzedaży samochodu marki N. (...) nr rej. (...) poprzez umieszczenie pod treścią umowy w miejscu „sprzedający” imienia i nazwiska T. J. podczas gdy, nie składał on podpisu pod tym dokumentem i czyn ten kwalifikuje z art. 270 § 1 kk i za to na podstawie art. 270 § 1 kk skazuje oskarżoną na grzywnę w wysokości 100 (sto) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych stawka;

2. oskarżoną M. J. (2) w ramach zarzucanego jej w pkt. II a/o czynu uznaje za winną tego, że w dniu 27 czerwca 2013 roku w O. woj. (...) przywłaszczyła sobie pieniądze w kwocie 6 tysięcy złotych pochodzących ze sprzedaży samochodu m-ki N. (...) nr rej. (...) na szkodę T. J. i czyn ten kwalifikuje z art. 284 § 1 kk i za to na podstawie art. 284 § 1 kk w zw. z art. 37a kk skazuje oskarżoną na grzywnę w wysokości 100 (sto) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych stawka;

3. na podstawie art. 85 § 1 kk oraz art. 86 § 1 i 2 kk. oskarżonej M. J. (2) wymierza karę łączną grzywny 150 (sto pięćdziesiąt) stawek po 20 (dwadzieścia) złotych stawka;

4. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym opłatę w kwocie 300 (trzysta) złotych.

Sygn. akt II K 691/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

M. J. (2) i T. J. w okresie od 22 września 2001 roku do 8 czerwca 2010 roku pozostawali w związku małżeńskim i łączył ich ustrój ustawowej wspólności majątkowej. W trakcie trwania małżeństwa nabyty na kredyt został samochód N. (...) nr rej. (...). Współwłaścicielem pojazdu był T. J.. Samochód był użytkowany wyłącznie przez M. J. (2). Ponościła ona wszelkie koszty związane z utrzymaniem pojazdu i spłatą kredytu. Początkowo byli małżonkowie pozostawali w dobrych kontaktach. Oboje mieli dostęp do wspólnej posiadłości, choć zamieszkiwali osobno. Jesienią 2012 roku powstał konflikt między byłymi małżonkami na tle kwestii związanych z podziałem majątku. T. J. złożył do sądu wnioski o podział majątku wspólnego. Pełnomocnik uczestniczki M. J. (2) w postępowaniu w sprawie I Ns 512/12 w piśmie z 14 lutego 2013 roku, będącym odpowiedzią na wniosek o podział majątku wspólnego, wskazała, jakie składniki majątkowe wchodziły w skład majątku wspólnego stron. W piśmie tym brak jest informacji o pojeździe N. (...) nr rej. (...). Pełnomocnik wnioskodawcy pismem z 12 marca 2013 roku zgłosił żądanie objęcia podziałem samochodu N. (...). W kolejnych pismach procesowych precyzujących stanowisko uczestniczki M. J. (2) odnośnie składników majątkowych wchodzących w skład majątku wspólnego nie zgłoszono samochodu N. (...) do rozliczenia.

W maju bądź na początku czerwca 2013 roku P. O. (1) zaczął pod sklepem M. J. (2) i zapytał się czy nie byłaby zainteresowana sprzedażą samochodu N. (...), gdyż bardzo podoba mu się ten samochód. M. J. (2) odpowiedziała, że nie myśli o jego sprzedaży, ale jak się zdecyduje to się odezwie. P. O. (1) podał swój numer telefonu. Za kilka tygodni M. J. (2) odezwała się do mężczyzny składając mu propozycję sprzedaży samochodu. W dniu 27 czerwca 2013 roku, po obejrzeniu samochodu P. O. (1) zdecydował się na zakup pojazdu. Z uwagi na stan techniczny samochodu strony uzgodniły cenę sprzedaży na 12 tysięcy złotych. M. J. (2) stwierdziła, że przyszykuje umowę i mogą spotkać się wieczorem 27 czerwca 2013 roku by sfinalizować transakcję.

27 czerwca 2013 roku P. O. (1) przyjechał do domu M. J. (2). W domu i przy transakcji obecny był partner M. J. (2) P. K. (1). Na kupca czekała przyszykowana umowa z naniesionymi podpisami (...), (...) w miejscu sprzedający. M. J. (2) uzupełniła umowę o dane P. O. (1). P. O. (1) złożył swój podpis na dwóch egzemplarzach umowy. Jedna z umów została mu wręczona przez M. J. (2). P. O. (1) wręczył pieniądze – 12 tysięcy zł. T. J. nie składał swojego podpisu na umowie sprzedaży samochodu marki N. (...) nr rej. (...) z dnia 27 czerwca 2013 roku. Nie podpisywał się on na takim dokumencie, nie podpisywał też dokumentów in blanco. Miasto, rok i miesiąc określający miejsce i datę umowy sprzedaży zostały nakreślone komputerowo, zaś dzień sprzedaży odręcznie. W umowie zamieszczono nie aktualną serię i numer dowodu osobistego T. J. (...). T. J. dowodem osobistym noszącym taką serię i numer posługiwał się do 11 lipca 2011 roku, bowiem w tym dniu został mu wydany nowy dowód osobisty o nr identyfikacyjnym (...). 21 czerwca 2013 roku T. J. został wydany kolejny dowód osobisty o nr (...).

8 lipca 2013 roku P. O. (1) na pośrednictwem portalu Allegro wystawił samochód N. (...) nr rej. (...) na sprzedaż za kwotę 28 700 zł. W opisie umieścił informację, że samochód jest całkowicie sprawny.

M. J. (2) w postępowaniu o podział majątku I Ns 512/12 chęć rozliczenia samochodu N. (...) zgłosiła na rozprawie 10 czerwca 2014 roku. Kobieta, jako podejrzana została przesłuchana 11 czerwca 2014 roku.

M. J. (2) nie była karana.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: częściowo zeznania pokrzywdzonego T. J. k. 288-290, k. 9-12, częściowo zeznania świadka P. O. (1) k. 290-292a, k. 26v-27, k. 39-40, częściowo zeznania świadka P. K. (2) k. 292a-293, k. 56-57, zeznania świadka K. J. k. 296, kserokopii dowodu osobistego k. 7, wydruki z allegro k. 16-18, kserokopie umowy sprzedaży k. 29, k. 62, k. 63, pismo ze Starostwa Powiatowego k. 61, kserokopia dokumentacji skarbowej k. 80-83, k. 318-322, dokumentacja ze sprawy I Ns 512/12 k. 127-143, k. 156-188, k. 304-307a, k. 308-314, dane o karalności k. 272.

Oskarżona M. J. (2) nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. W trakcie postępowania karnego oskarżona wyjaśniała odpowiadając wyłącznie na pytania obrońcy. Oskarżona podała, że nie podrobiła podpisu T. J. na umowie sprzedaży, a posługując się umowa nie miała wątpliwości, że to jest jego podpis. Oskarżona wyjaśniła, że były mąż wyrażał zgodę na sprzedaż samochodu. Nie było z jego strony sprzeciwu. Nie zwracał się z żądaniem zwrotu

połowy ceny sprzedaży. Oskarżona twierdziła, że sama zgłosiła tą kwotę do rozliczenia w sprawie o podział majątku. W postępowaniu przed Sądem oskarżona wyjaśniła, że samochód N. (...) nabyła sama po rozstaniu z mężem. Byli w separacji chociaż nie formalnej tylko faktycznej. Wzięła kredyt na ten samochód, spłacała go sama. Wszelkie naprawy i koszty związane z tym samochodem wykonywała oskarżona sama. Była jedynym użytkownikiem tego pojazdu. Wspólność ustawowa między małżonkami ustała w czerwcu 2010 roku, jak uprawomocnił się wyrok rozwodowy. Oskarżona podała, że samochód N. (...) sprzedała sama, a później mieli się rozliczyć z pieniędzy ze sprzedaży pojazdów, bowiem mąż sprzedał inny pojazd. Mąż zawsze mówił, że nie ma powodów, żeby się wtrącać w utrzymanie tego samochodu. Oskarżona posłużyła się podpisem i taką umową ponieważ obydwójce mieli dostęp do ich dokumentów znajdujących się we wspólnej posiadłości. Tam też mąż zostawił podpisany egzemplarz. Ten pozostawiony egzemplarz był podpisany przez jej męża. Sprzedaż samochodu N. (...) zgłosiła w sprawie podziałowej wiedząc, że trzeba się podzielić. Mieli taki układ z mężem, że on rozliczy środki ze sprzedaży samochodu N. (...) i motocykla K., a ona z samochodu N. (...).

W tym stanie faktycznym Sąd zważył, co następuje.

Wydany przez Sąd wyrok został poprzedzony wnikliwą analizą całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej. Przeprowadzone na rozprawie dowody zostały poddane swobodnej ocenie uwzględniającej zasady logicznego myślenia oraz wskazania doświadczenia życiowego i wiedzy.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonej M. J. (2). Wyjaśnienia te są nielogiczne w kontekście wniosków płynących z całości zgromadzonego materiału dowodowego. Wyjaśnienia te są także sprzeczne przede wszystkim z zeznaniami pokrzywdzonego T. J., ale także z innymi dowodami.

Oskarżona twierdziła, iż mąż wyraził zgodę na sprzedaż samochodu, nie było z jego strony sprzeciwu. Jednak trzeba mieć na uwadze, iż od jesieni 2012 roku strony były skonfliktowane i nie utrzymywały przyjacielskich stosunków, więc niemożliwym jest by T. J. w czerwcu 2013 roku wyraził zgodę na sprzedaż pojazdu. M. J. (2) relacjonowała, że mąż zostawił podpisany egzemplarz umowy w domu. Biorąc pod uwagę sposób naniesienia daty na umowie tj. miesiąc i rok komputerowo, a dzień odręcznie, T. J. musiałby złożyć ten podpis w czerwcu 2013 roku, a to z uwagi na panującą atmosferę w relacjach nie było możliwe. Jednak przede wszystkim T. J. niemalże od początku postępowania o podział majątku zgłaszał, iż w skład majątku wspólnego wchodzi także samochód N. (...) i zgła odmiennie oceniał jego wartość, niż kwota za którą sprzedano pojazd. To również przekonuje, iż nie mógł on złożyć podpisu na umowie sprzedaży samochodu za kwotę 12 tysięcy złotych. Należy także zwrócić uwagę, iż w umowie zamieszczono nie aktualną serię i numer dowodu osobistego T. J. tj. (...). Pokrzywdzony dowodem osobistym noszącym taką serię i numer posługiwał się do 11 lipca 2011 roku. Wyjaśnienia oskarżonej dotyczące zgody T. J. na sprzedaż samochodu są sprzeczne z zeznaniami P. K. (2) i P. O. (1). Z zeznań tych świadków wynika, że inicjatorem sprzedaży samochodu był P. O. (1), a M. J. (2) nie myślała wówczas o tego typu transakcji. Dlaczego zatem miałyby być w posiadaniu podpisanej przez T. J. umowy sprzedaży skoro „nie nosiła się ze sprzedażą pojazdu”, po co miałyby uzyskiwać wcześniej zgodę współwłaściciela skoro jeszcze w maju 2013 roku nie miała zamiaru sprzedaży. Wszystkie powyżej wskazane okoliczności przekonują Sąd, iż wyjaśnienia M. J. (2) są nieprawdziwe i stanowią wyłącznie jej linię obrony. Miała ona całkowitą jasność, iż umowa sprzedaży, którą się posłużyła 27 czerwca 2013 roku była podrobiona, bowiem taki dokument jako całość nigdy nie istniał. T. J. nie składał podpisu pod tym dokumentem. Jego podpis został tam umieszczony wbrew jego wiedzy i woli. Nadto T. jakubowski stanowczo zaprzeczył, iżby podpisywał dokumenty In blanco.

Wyjaśnienia oskarżonej M. J. (2) są wewnętrznie sprzeczne, ale także niespójne ze zgromadzonym materiałem dowodowym. Oskarżona twierdzi bowiem, że sama zgłosiła kwotę ze sprzedaży do rozliczenia w sprawie o podział majątku. Jednak diametralnie odmienne wnioski płyną z analizy dokumentacji w sprawie I Ns 512/12, w szczególności z pism stron postępowania. Z jednej strony oskarżona wyjaśniając, iż sama spłacała kredyt zaciągnięty na zakup samochodu, sama ponosiła koszty związane z utrzymaniem pojazdu, a pokrzywdzony także sprzedał samochód i motocykl, który użytkował, próbowała stworzyć wrażenie, że uprawnionym było przekonanie, iż kwota uzyskana ze sprzedaży N. należna jest jej, ale drugiej strony podała „sprzedaż samochodu N. (...) zgłosiła w sprawie podziałowej

wiedząc, że trzeba się podzielić”. M. J. (2) jednak chęć rozliczenia samochodu N. (...) zgłosiła na rozprawie 10 czerwca 2014 roku, zatem po niemal roku od sprzedaży. Biorąc pod uwagę całość postępowania oskarżonej, w tym w szczególności, iż w dniu 27 czerwca 2013 roku posłużyła się podrobioną umową sprzedaży, należało uznać, iż jej wyjaśnienia, w których nie przyznaje się do popełnienia czynu z art. 284 § 1kk są nieprawdziwe.

Sąd ocenił zeznania T. J. jako wiarygodne niemalże w całości. Świadek szczegółowo relacjonował kiedy, w jaki sposób dowiedział się o sprzedaży samochodu. Informacje przekazane przez świadka znajdują potwierdzenie w zeznaniach P. O. (1) oraz w dokumentacji z akt sprawy I Ns 512/12. Zeznania świadka są konsekwentne, logiczne i jasne. Dokonując oceny zeznań świadka Sąd miał na względzie, iż strony są mocno skonfliktowane, a zatem potencjalnie świadek miałby interes w zeznawaniu w sposób nieobiektywny. Jednak brak logiki w ukazywaniu zdarzeń przez oskarżoną oraz fakt, iż na umowie sprzedaży widnieje dawno nieaktualny nr dowodu osobistego pokrzywdzonego, przekonuje, że pokrzywdzony zeznawał prawdziwie. To wersja pokrzywdzonego jest logiczna, konsekwentna i znajduje odzwierciedlenie w zgromadzonym materiale dowodowym. Sąd nie przyjął jedynie wartości pojazdu określonej przez pokrzywdzonego. T. J. nie użytkował pojazdu, przed sprzedażą nie znał jego stanu technicznego, usterek. Zatem jego wiedza w tym zakresie nie jest wiarygodna.

Sąd w przeważającej części uznał zeznania świadka P. O. (1) za wiarygodne. W szczególności na wiarę zasługują zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym. Świadek relacjonował wówczas w niedługim czasie od zdarzenia. Zatem przebieg transakcji, jak do niej doszło, kto był przy niej obecny, miał świeżo w pamięci. Zeznania te są jasne. Istotne jest, iż świadek potwierdził zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym. Istniały bowiem nieścisłości dotyczące momentu naniesienia podpisów, udziału konkubenta oskarżonej w transakcji. P. O. (2) po ujawnieniu mu poprzednich zeznań potwierdził je uznając, iż wówczas lepiej pamiętał szczegóły. Sąd za prawdziwe uznał także zeznania świadka odnoszące się do ceny jaką zapłacił za samochód N. (...). Brak jest jakichkolwiek przeciwnych dowodów wskazujących, iż samochód w rzeczywistości został sprzedany za inną cenę. Dokumentacja z urzędu skarbowego, a także ze zeznania K. J. potwierdzają zeznania P. O. (1), iż stan techniczny uzasadniał przyjęcie obniżonej wartości pojazdu. W ocenie Sądu opinia biegłego wydana w postępowaniu cywilnym nie miała znaczenia w tym zakresie dla postępowania karnego, bowiem biegły określał wartość pojazdu według stanu na dzień 30 czerwca 2010 roku (ustanie ustawowej wspólności majątkowej) oraz na dzień opracowania opinii tj. 7 marca 2015 roku.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka P. O. (1) w zakresie opisywanych przez niego uszkodzeń pojazdu. Relacja ta jest niespójna, nielogiczna. Nadto częściowo jest ona sprzeczna z tym co wynika z dokumentacji nadesłanej z urzędu skarbowego.

Zeznania P. K. (2) są wiarygodne za wyjątkiem jego relacji odnośnie posiadania przez panią M. J. (2) umowy sprzedaży samochodu N. (...) podpisaną przez T. J.. W tym zakresie relacja świadka jest nielogiczna i niespójna. P. K. (2) bowiem zeznał, iż M. J. (2) nie szukała nabywcy samochodu i to był przypadek, a dodatkowo ujawnił, iż oskarżona z T. J. początków byli w dobrych relacjach, jednak w trakcie podziału majątku uległy one pogorszeniu. Trudno zatem przyjąć, iż prawdą jest sformułowanie, iż M. J. (2) miała podpisaną przez T. J. umowę z dnia 27 czerwca 2013 roku sprzedaży samochodu N. (...) za cenę 12 tysięcy złotych. Nadto zeznania w tym zakresie są sprzeczne z zeznaniami świadka T. J. oraz wnioskami płynącymi z analizy zebranego materiału dowodowego tj. zgłoszenie samochodu jako składnika majątku wspólnego w postępowaniu o podział tego majątku, nieaktualny nr dowodu osobistego pokrzywdzonego, czy sposób naniesienia daty na umowie. Świadek nie zeznawał szczegółowo kiedy, w jakich okolicznościach doszło do podpisania tej umowy przez T. J.. Mając na uwadze powyższe w tym zakresie Sąd ocenił zeznania świadka negatywnie. W pozostałej części zeznania te są prawdziwe, jasne i spójne z zeznaniami P. O. (1).

Sąd dał wiarę zeznaniom K. J.. Świadek relacjonował jasno i logicznie. Zeznawał zgodnie ze swoją wiedzą i pamięcią. Należy zwrócić uwagę, iż świadek podkreślił, iż gdy auto zostało kupione był on mały. Samochód był zawsze użytkowany przez jego matkę skąd zapewne jego wniosek, iż był to jej samochód. Fakt współwłasności pojazdu nie jest kwestionowany jednak przez żadną ze stron.

Sąd uznał również za wiarygodne dowody z dokumentów ujawnione w toku rozprawy, zostały one bowiem sporządzone przez osoby do tego uprawnione i nadesłane przez podmioty powołane do ich przechowywania. Żadna ze stron nie podważała ich autentyczności i wiarygodności do czego i Sąd nie znalazł podstaw. Dokumentacja ta jest jasna, czytelna, rzetelna. Analiza dokumentów z postępowania cywilnego (...) pozwala na utalenie pewnych istotnych faktów dla tego postępowania karnego. W szczególności treść i daty pism pełnomocników zawierających stanowiska odnośnie składników wchodzących w skład majątku wspólnego oraz zaakceptowania ich rozliczenia prowadzi do wniosku, iż oskarżona taka chęć rozliczenia zgłosiła dopiero na rozprawie 10 czerwca 2014 roku. M. J. (2) była wezwana na Policję celem złożenia wyjaśnień w sprawie między innymi o czyn z art. 284 § 1 kk i wyjaśnienia te złożyła 11 czerwca 2014 roku.

Opinia biegłego wywołana w postępowaniu cywilnym ze wskazanych już powodów nie miała znaczenia dla postępowania karnego.

Oskarżona M. J. (2) swoim zachowaniem wyczerpała znamiona czynu z art. 270 § 1 kk. M. J. (2) w dniu 27 czerwca 2013 roku w O. w trakcie transakcji sprzedaży posłużyła się jako autentyczną uprzednio podrobioną umową sprzedaży samochodu marki N. (...) nr rej. (...). Umowę taką wręczyła P. O. (1). Umowa była podrobiona poprzez umieszczenie pod treścią umowy w miejscu „sprzedający” imienia i nazwiska T. J. podczas gdy, nie składał on podpisu pod tym dokumentem. M. J. (2) działała umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Dokument jest podrobiony jeżeli nie pochodzi od osoby, w której imieniu został sporządzony. Dokument jako całość nie istniał, nie pochodził od pokrzywdzonego jako sprzedającego bowiem T. J. pod tą umową sprzedaży się nie podpisał. Nie podpisywał się także na żadnej czystej kartce papieru. Zatem dokument jako całość jest nieautentyczny. Karalne użycie sfałszowanego dokumentu wymaga przedłożenia go innej osobie prywatnej. M. J. (2) przedłożyła podrobioną umowę P. O. (1).

Oskarżona swoim zachowaniem wyczerpała także znamiona czynu karalnego z art. 284 § 1 kk. W dniu 27 czerwca 2013 roku w O. woj. (...) przywłaszczyła sobie pieniądze w kwocie 6 tysięcy złotych pochodzących ze sprzedaży samochodu m-ki N. (...) nr rej. (...). Jako współwłaścicielowi pojazdu należały się one T. J.. Mienie stanowiące wspólną własność małżonków nie jest w pełni mieniem własnym jednego z małżonków, jest ono dla każdego z ich częściowo mieniem cudzym. Małżonek może ponosić odpowiedzialność karną z art. 284 § 1 k.k., ale tylko w takim przypadku, gdy dopuszcza się rozporządzania mieniem należącym do majątku wspólnego, w taki sposób, że czyni to z zamiarem powiększenia swego majątku kosztem majątku drugiego małżonka, np. sprzedaje określoną rzecz ruchomą. Postępuje w taki sposób, by ta rzecz nie mogła być w przyszłości przedmiotem podziału majątku wspólnego. Mając na uwadze sposób postępowania oskarżonej przy transakcji tj. posłużenie się sfałszowaną umową tak by nie dopuścić do udziału drugiego współwłaściciela, nie zgłoszenie samochodu N. (...) jako składnika majątku wspólnego, a nadto zgłoszenie chęci rozliczenia kwoty pochodzącej ze sprzedaży tego samochodu w momencie uzyskania wiedzy, iż będzie wyjaśniała w sprawie o czyn z art. 284 § 1 kk (choć postępowanie cywilne o podział majątku wspólnego toczyło się od ponad roku) jasno wskazuje, iż M. J. (2) w dniu 27 czerwca 2013 roku działała umyślnie z zamiarem powiększenia swego majątku kosztem majątku drugiego współwłaściciela.

Odnośnie wymiaru kary Sąd zważył, co następuje.

Wymierzając oskarżonej M. J. (2) za czyn art. 270 § 1 kk grzywnę 100 stawek dziennych po 20 zł stawka oraz za czyn z art. 284 § 1 kk grzywnę 100 stawek dziennych po 20 zł stawka, Sąd kierował się zasadami wymiaru kary kształtującymi system sądowego wymiaru kary, a mianowicie zasadą swobodnego uznania sędziowskiego w granicach przewidzianych w ustawie, zasadą winy, zasadą nakazującą uwzględnienie stopnia społecznej szkodliwości czynu, oraz mając na względzie cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara winna osiągnąć względem każdego z oskarżonych, jak i potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd kierując się celami zapobiegawczym i wychowawczym, jakie kara winna osiągnąć względem konkretnego oskarżonego uznał, iż w przypadku orzekania co do kary za czyn z art. 284 § 1 kk należy skorzystać z instytucji unormowanej w art. 37 a kk. Wybór kary ograniczenia wolności jest ze wszech miar uzasadniony tymi celami. Będzie to kara efektywnie wykonywana.

Okolicznościami łagodzącymi, które Sąd brał pod uwagę przy wymiarze grzywny są uprzednia niekaralność oskarżonej i jej ustabilizowany tryb życia. Stopień społecznej szkodliwości tych czynów nie jest znaczny z uwagi na rodzaj i charakter naruszonych dóbr oraz rozmiar grożącej szkody. W ocenie Sądu łagodząco na wymiar kar wpływ ma fakt, iż czynów tych oskarżona dopuściła się z uwagi na istniejący zaogniony konflikt z byłym mężem.

Okolicznością obciążającą przypadku wymiaru kary za czyn z art., 270 § 1 kk jest postać zamiaru tj. oskarżona działała z zamiarem bezpośrednim. Czyn zabroniony w postaci posłużenia się podrobionym dokumentem można bowiem popełnić umyślnie z zamiarem bezpośrednim bądź ewentualnym.

Sąd na podstawie art. 85 § 1 kk, art. 86 § 1 i 2 kk, połączył grzywny i orzekł karę łączną grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka.

Podstawową kwestią podlegającą analizie Sądu przy wymiarze kary łącznej, w szczególności decydującą o zastosowaniu zasady absorpcji, asperacji lub kumulacji, jest istnienie ścisłego związku, odległego bądź też brak związku przedmiotowego –podmiotowego pomiędzy poszczególnymi czynami. Sąd również wziął pod uwagę dyrektywy orzekania kary łącznej wyrażone w art. 85a kk. Sąd rozważając w niniejszej sprawie kwestię bliskości podmiotowo – przedmiotowej pomiędzy przestępstwami z art. 270 § 1 k.k., art. 284 § 1 kk stwierdził, iż pomiędzy przestępstwami tymi istnieje ścisły związek z uwagi na czas ich popełnienia. Jednak oskarżona swoim zachowaniem naruszyła dobra chronione prawem. Wobec powyższego Sąd uznał, iż najwłaściwszym będzie zastosowanie zasady asperacji i wymierzenie kary łącznej 150 stawek dziennych po 20 złotych stawka.

Ustalając wysokość stawki dziennej grzywny wymierzonych za poszczególne czynu oraz przy wymiarze kary łącznej - na kwotę 20 złotych Sąd zgodnie z art. 33 § 3 k.k. wziął pod uwagę warunki osobiste, rodzinne, możliwości zarobkowe oskarżonej. Okoliczności te pozwoliły na ustalenie takiej wysokości jednej stawki dziennej. Oskarżona osiąga dochód w wysokości 6200 złotych, ma jedno dziecko w wieku 20 lat.

Na podstawie art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym opłatę sądową w kwocie 300 złotych obliczoną zgodnie z przepisami ustawy o opłatach w sprawach karnych.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w wyroku.